

Féltő szeretete vitte véghez

„Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert meg erősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké.” (Ézs 6,9)

Messiási uralkodásról szól az ószövetség evangélista prófétája. Jézus Krisztus születése után mi már nem jövőt álmódó reménykedéssel beszélünk a messiási korszakról, hanem úgy, mint megvalósult tényről. Megszületett a világ Megváltója, Isten megszabadította a bűn nyomorában embertelen körülmények között vergődő és saját magától soha talpra állni képtelen, de vétkeihez gyakran visszaeső embert. Kettős érzéssel küzdünk. Egyfelől hiszünk és hirdetjük, hogy karácsony az újszövetség első ajándéka, ugyanakkor aggodalmasan szemléljük, hogyan jelentkeznek múlta emlékeztető, és sokszor a legrettenetesebb eseményeket is felülmúló történések. A prófétákat üldöző sötét világ (Ézs 9,1) mintha nem változott volna sorsjobbító irányba. Sőt, romlások sorozatát fedezhetjük fel. Karácsonykor erőteljesebb az ellentmondás, mert szívet bántóbb Isten szeretetének ünnepén a fegyverek ropogásába elvegyülő gyűlölet, lélekgyilkoló a családi találkozásokat szétfeszítő indulatok kirobbanása, vagy a nyugalomban felszentelhető idő megmérgezése és átkos órákra váltott – ünnepinek készülő – alkalmak megfertőzése. Ünnepeink külső és belső szorongások között terhelődnek, és roppannak össze maguk alá temetve a gyógyulást remélő embert. Ezért jutunk el a féltelmes megállapításig, hogy ünnepeink felszínesek és feleslegesek, vagy beállunk azok közé, akik csak szabadon eltölthető, önrendelkezésre rendelt alkalomnak ítélik az ünnepet. Az ünneptelen szabadnapok fizikailag sem pihentetőek annyira, mint az ajándékba nyert örömnappok. Karácsony és minden más Úrnapja azért kimagaslóan más, mint minden másnap, mert ilyenkor Isten is örül az emberrel. Öröme akkor teljes, ha mi együtt örülünk Mindenhatónkkal. Ilyenkor erősödünk a mennyei Hatalmas által, üdülünk Megváltónk szabadításról szóló üzenetével, és így áll helyre az egyensúlyát elvesztő élet a szeretet kiapadhatatlan forrásának, azaz Atyánknak megközelítések. Ézsaiás próféta tanítja hallgatóit erre a mennyekre, ami már most jelen van az ünnepi világban, azaz az örvendő emberek között, és a sötétségben is fénysugarakat kölcsönző földön. Erőlködik még a sátáni megtévesztés,

az ördögi butaság még szedi az áldozatokat, a tragédiákon meggagdagodók utolsó krajcárig behajtják a halál jutalékát, a gyilkos szándék Istent célozza, de az embert öli eszement pusztítás vérmocsarában. Ilyen állapotok között kell a karácsonyi evangéliumnak megszólalnia! Mindennek, ami embertelen, ami sötét, ami sátáni, ami halálos egyszer vége lesz, nem önmagától és nem véletlenül, hanem Isten jóságos akaratából. A próféta messiáslátása megjelent, mint üdvösséget jelentő hatalom, aminek minden végessel ellentétben, sohasem lesz vége. Bár illuzórikus álmodozásnak hat ez a gondolat, mégsem az. Illetve nehezen elképzelhető megvalósulásról gúnyolódni a hitetlenek és bizonytalankodnak a megtévesztett egyháziak is. Ünneprontás nélkül ki kell mondanunk, ameddig a biznyságtévő ige hirdetés nem szólal meg ellenállhatatlanul és lerázva minden hamis kompromisszumot, addig segíteni fogja a rossz győzelmi vágyát. Végleg szakítani kell ezzel a langyos – se nem hideg, se nem forró – keresztyéni gyávasággal. Egyre határozottabban, lendületesebben, bátrabban mondanunk kell, kiáltanunk kell, alkalmas és alkalmatlan időkben és helyeken, hogy: „Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége...” A mai keresztyén egyháznak nem feladata, sőt bűne, ha az örök igazságot átfogalmazza, átírja, hamisan magyarázza. Ezzel gyengíti a hit hordozóit, és erősíti a diabolikus hatalmak értelmet és józanságot elveszítő győzelmi mámorát. Néhány évtizeden nyomorított és elbénítozott, gondolkodásról leszoktatott társadalmakat kell nekünk nem kis áldozattal és energiával visszavezetni az évezredek próbáin soha meg nem tántorodott igazsághoz, azaz Isten országa törvénnyel és igazsággal megerősített életteréhez, amely örökre megmarad. Megmarad akkor is, ha ma törvényeket csúfolnak meg, hazugsággal irányítanak, vádakat és rágalmatokat helyeznek mindenek elé. A végső győzelem karácsonykor megtörtént, mert megszületett az, Aki utunk, igazságunk és életünk! Legyünk Neki elszánt követői, hogy soha ne vegye el semmi tőlünk a biznyság hiteles hangját, soha ne bizonytalánosodjunk el, mert tekintélye a mennyből jött és folyamatosan szüntelenül jönni fog a Benne bizakodókhöz! Imádkozzunk önmagunkért, a képmutató keresztyénekért, az áruelőkért és a hitetlenekért a tisztán látás reményében!

» CSÚRY ISTVÁN

leköszönő királyhágómelléki ref. püspök

„Higgyünk a jászol üzenetében, higgyünk magunkban”

Életünk ismétlődő eseményei könnyen rutinossá válhatnak, viszont ha megfelelő nyitottsággal és megújult lélekkel viszonyulunk a változó körülményekhez, emlékezetessé tehetjük azokat. Évről-évre szembeülnünk a karácsonyt megelőző lázzal, és bár sokan próbálják átírni a már szokásos forgatókönyvet, átrendezni az ismert szereposztást és a felidézett történetet új keretek közé szorítani, az ünnep misztériuma mégis megmarad. Ez a misztérium magával ragadja még azokat is, akik egyébként sem jásoztak, sem csillagot nem ismernek életükben, de azokat is, akik számára a Szent Éjszaka története csupán egy tündérmese. A karácsony ünnepét átjáró misztérium nem a külsőségekben rejlik, nem is abban, amit ilyenkor teljesíteni szoktunk egymásért. Az ünnep misztériuma abban rejlik, hogy Isten kezdeményez értünk, és a végtelenség küszöbét elhagyva belép az ember életébe. Így közelítve karácsony lényegéhez, életünket meghatározó valóságokkal szembeülnünk, amelyek minden ünnepet megismételhetetlenné tehetnek számunkra. Időzzünk el egy kicsit a jászol vonzásában ezeknél az életünket meghatározó valóságoknál. „Hát őrzője vagyok én testvéremnek?” A Teremtés könyvében megörökített szavak, amelyeket Káin jelent ki, amikor a Teremtő kérdőre vonja gyilkos tette után, nem igazán karácsonyi hangulatot idéznek. Mégis hűen tükrözik azt a szomorú valóságot, amelyben az ember kényelmesen elhelyezkedik, amikor önmaga keresésében ellensége lesz testvérenek és a vi-

lágna, amely befogadta őt. Nézzünk tükrörbe! – szoktuk mondani, amikor a vélt elméletek és áligazságok helyett az igazság megismeréséhez akarunk eljutni. Mit mondhatna el magáról a mai világ, ha igazán tükrörbe nézne? Közben testvériségről beszélnek, kegyetlenül öldöklük egymást az emberek. Egyenlőséget hirdetnek, de könyörtelenül folyik a felsőbbrendűségi harc. Az empátia és az együttérzés kifejezése legtöbbször gazdasági és politikai érdekeket szolgál. A jólét megteremtése egyekek számára, mások elszegényedése árán valósl meg. Az emberi jogok érvényesítését a teljes kiszolgáltatottság szűk kereteiben látja megvalósulni a lélekben teljesen lerongyolódott ember. A jelen idők történéseiben pedig annak lehetünk tanúi, hogy a pusztítás és az öldöklés a keresztyén testvéreket állítja szembe egymással, és aratja áldozatait könyörtelenül. Nemde Káinra ismerne a világ, ha végre tükrörbe nézne?! Hiszen Káin módjára gyilkolja az ember a testvérét. Ezért mély az a sötétség, amely felé elindul a jászolból fakadó fény. „Most, a végső napokban, (Isten) Fia által szólt hozzánk!” A zsidókhöz írt levél egyik bevezető mondatát a krisztusi úton elinduló testvérek megerősítésére szánta a szent író. Jézus által Isten tökéletesen módon kinyilatkozta magát az embereknek. Benne öltött testet az isteni szeretet, Ő váltotta meg az embert a bűntől, és most az Isten jobbán ül. Ő rendelkezik a világmindenség feletti legfelsőbb hatalommal. Isten állandó ittlétéről beszél, amely a világ végezetéig a történelem egyensúlypontját je-

A béke ajándék

„Dicsőség a magasságban Istennek és béke a földön a jóakarátú embereknek!” – hallgatjuk és énekeljük karácsonykor az angyalok szózatát. Megrendül a szívünk. Aligha lehetne tömörebben összefoglalni azt, amire minden ember vágyik, akkor is, ha nem tudja mindjárt megfogalmazni: a Jóistennel való jó kapcsolatra és a békére. Három pontban szeretnék erről elmélkedni.

1. „Dicsőség a magasságban Istennek!” A béke valójában következmény, ajándék. Ha Istennel olyan a kapcsolatunk, ami Őt megdicsőíti, akkor békében vagyunk vele, békében vagyunk magunkkal és ez az útja annak, hogy békében legyünk az emberekkel és az egész teremtett világgal is. Ha Isten dicsőségét keressük, békét lelünk, ha magunkat keressük, könnyen konfliktus, háború és pusztulás lesz a vége. Ma háborúban szenved sok-sok embertársunk, és tömérdek sokan szenvednek a háborúk következményeitől. Nagyon sokszor békétlenség vesz körül az utcákon is, a munkahelyen, a társadalom különféle helyein. A karácsonyi békeüzenet még nem érte el sok ember szívét, akkor is, ha a karácsonyi díszek csillogása veszi körül őket. Ebben az irányban nekünk is még sok a tennivalónk. Szívünk vágyik az igazi békére, de a béke megteremtésében gyöngének és törékenynek érezzük magunkat. A költővel mi is Istenhez fohászunk: „Békíts ki Magaddal s magammal, hiszen Te vagy a Béke” (Ady E.: Imádság háború után). Szívünk mélyéből jön a fohász a béke Istenéhez. Azt is tapasztaljuk, hogy a körülöttünk lévő világ minél inkább mellékvágányra akarja terelni a Jóistent, annál inkább megtelik békétlenséggel, és még a jóakarátú emberek béketeremtő szándéka is megbicsaklik. Ezért az angyali szózat első fele a béke feltétele: „Dicsőség a magasságban Istennek!” Szükségünk van, hogy Istent dicsőítsük, szükségünk van arra, hogy Istent felismerjük embertársunkban, meglássuk benne az Ő képmását. Csak akkor vállalkozhatunk eredményesen a béke építésére. Szent Iréneusz szavaival: „Isten dicsősége az élő ember”.

2. Békét csak békés szívvel lehet teremteni. A békére törekednünk kell, de a béke ajándék is, következmény. Mi nem tudjuk létre hozni, csak elfogadni ezt a nagy ajándékot. Ezért kell a szívünk megnyílnon Isten felé, hogy az Ő békéje áradjon belénk és az

Ő békéje töltsen be életünket. „Ha akarsz, hogy csend legyen, / Intsél csendre, de csendesen”, mondja a költő (Horváth Imre). Azt akarod, hogy béke legyen, vidd a békét békességes szívvel. A béke sürgető feladat is, küldetés. „Boldogok a békeszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni.” (Mt 5, 9). Ott kell kezdenünk építeni a békét, ahol élünk, ameddig a hatáskörünk kiterjed. Mária és József békességes élete ott a betlehemi istállóban sugározza a békét, annyira, hogy Jézussal közöttük, a békesség oázisává lesznek. Kis tettek, apróságok is építhetik a békét, széppé tehetik a karácsonyt, mert széppé tehetik valakinek, vagy valakinek az életét. Adventi gyertyagyújtás alkalmával gyönyörű találkozókat rendeztek a fiatalok. Meglepett a konkrétáguk. Nem annyira elméletekkel hozakodtak elő, hanem arról beszéltek, hogy ők hogyan tudnák most az Advent folyamán és majd később is tetteikkel, életükkel megmutatni, hogy ők Isten gyermekei, hogyan tudnák az Ő szeretetét, örömét és békéjét sokaknak eljuttatni: segíteni idős, magukra maradt embereken, közeledni olyan kollégához, aki egyre inkább elszigetelődik és így nagy erkölcsi veszélynek teszi ki magát...és folytathatók...

3. Isten a békét mindenkinek akarja. Egyik püspök ezévi karácsonyi üzenetének ezt a címet adta: Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség a jóakarátú és rosszakaratú embereknek. Azt akarta mondani, hogy mi emberek csak akkor tudunk a béke hírnökei lenni, ha az embereket nem osztjuk jó és rossz kategóriákra, hanem mindenkinek el akarjuk vinni a béke üzenetét és valóságát. Ez örülségnak tűnik, ha nem tekintünk arra, akit az Atya minden emberhez küldött. És ha Ő eljut az emberekhez, békét hoz, mindenkinek békét teremt. A mi küldetésünk Őt, az Ő dicsőségét elvinni minden embernek. Mindannyian vétettünk már a béke ellen. Mindannyiunknak meg kell térnünk. Erre a belső megtérésre hív meg minket a karácsonykor megszületett Kisdéd, hogy megajándékozhasson az Ő békéjével. Legyen dicsőség Neki és legyen békesség a földön minden embernek!

Kívánom minden kedves testvéremnek, hogy növekedjünk a közénk megszületett Jézus békét teremtő szeretetében, legyen béke a szívekben és a népek között!

» PÁL JÓZSEF CSABA

temesvári római katolikus megyés püspök

lenti: az elesetteknek újrakezdést, az elfáradtaknak biztatást, az eltévedteknek új irányt, vigasztalást a szomorkodóknak, erősítést a szenvedőknek, bátorítást az egyedül lévőknek, árváknak, özvegyeknek és a magányosoknak. Nincs az az emberi közösség, amely Isten szeretetprogramjához hasonlót tudna ígérni, mert Isten nem fárad bele a lehajolásba, és nem restelli az élet peremére jutottak felkarolását. Egy olyan jelenbe hívja övéit, amely nem csak ideiglenes ittlétről, túlélésről, önmegvalósításról szól, hanem az eljövendő öröm és boldogság megtapasztalásáról. A zsidókhöz írt levélből vett szavak erre a meghívásra emlékeztetnek bennünket, amelyet a minket szerető Isten éppen a betlehemi jászolban címzett az egész világ számára. Ezt tette értünk Isten! „A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be.” A jánosi prólókus túlmutat az általános megállapításokon. Az üdvörténet nagy eseményei Isten üdvözítő tervére mutatnak rá, és segítenek bennünket abban, hogy ráébredjünk arra a meghívásra, amely által Isten minket is személyesen megszólít és bevonn az Ő tervébe. Az Ő szemében mindenkinek neve van és mindenkit egy boldogító cél elérésére akar elkísérni az úton. Egy állandó jelent választott magának értünk és velünk, és nem mond le rólunk akkor sem, ha sokszor a világ vonzásában bújócskát játszunk vele. Mert két világ vonzásában élünk: itt van ez a szomorú világ, amelyben létezzük, és amelyben mégis az igazi boldogságot keressük, és ott van az, amit a Teremtő készített számunkra, és amelynek vonzása addig él bennünk, ameddig nem engedjük, hogy az önzés falai elszigeteljenek

bennünket az igazi örömtől. A jászol valósága nem egy kellemes látvány a mai ember számára, mégis életmentő lehet, ha önmagunkat visszára oda és lepakoljuk mellé mindazt, amit megterhelő rakományként kintlódva hordozunk vállainkon és szívünkben a mindennapok folyamán. Ez lehet a válaszuk arra az ajándékra, ami Isten maga: Közénk jött, és mi befogadjuk Őt! Életünket meghatározó realitásokkal akarunk elidőzni Jézus jászolánál. Értékes idő ez és üdvös alkalom, ha őszinte bűnbánattal tekintünk Jézusra azért, amit talán nem tettünk meg egymásért, miközben hátaltel szívvel borulunk le előtte, mert benne Isten ki nem alvó szeretete mutatkozik meg számunkra. Új elhatározások kell tetet öltsenek életünkben, hogy a befogadás öröme a saját magunkon elkezdett változásban mutakozzon meg. Mert csak akkor lesz jobb és befogadóbb ez a világ, ha valaki elkezd a megváltozás szép kalandját. Legyünk mi azok, akik elsőként lépünk erre az útra! Higgyünk a jászol üzenetében, higgyünk saját magunkban, higgyünk abban, hogy Isten ittléte az egész világ békéjének és boldogságának forrása! Miközben minden kedves testvéremnek áldott karácsonyi szentidőt kívánok, állhathatos imádságra hívok mindenkit a háborút és a különféle üldözést szenvedő testvéreink szándékára. A Szent Család oltalmazza az erőszak által megbomlott családokat, és ajándékozza meg az egész világot a béke szent ajándékával.

» BÖCSKEI LÁSZLÓ

nagyváradai római katolikus megyés püspök